

Et af formålene med partsøffentlighed er, at parten under sagens behandling skal kunne blive bekendt med det tilvejebragte materiale og derefter, hvis han finder anledning til det, korrigerende og supplere materialet. Det er på denne baggrund, at der i lovens § 8 er optaget en bestemmelse, hvorefter begæring om partsøffentlighed, der fremsættes under en sags behandling, som hovedregel medfører, at sagen ikke kan afgøres, før parten har haft adgang til at gøre sig bekendt med dokumenterne.

Det er til dels samme synspunkter, der ligger til grund for reglen i § 10, hvorefter en part som hovedregel — på ethvert tidspunkt af sagens behandling — kan begære, at dens afgørelse udsættes, indtil han har afgivet en udtalelse. Denne adgang er dog ikke begrænset til tilfælde, hvor den pågældende forinden er blevet gjort bekendt med sagens dokumenter. Også i andre tilfælde kan parten have interesse i at fremføre nye oplysninger eller synspunkter.

Loven gælder for alle den offentlige forvaltnings sagsområder bortset fra enkelte grupper af sager, hvor særlige hensyn gør sig gældende, såsom sager inden for strafferetsplejen og sager angående ansættelse eller forfremmelse i det offentliges tjeneste. Alle allerede gældende specialregler, der giver parter vidererækkende beføjelser end loven, opretholdes ved udtrykkelig bestemmelse i loven.

Loven trådte i kraft den 1. oktober 1964, og forslag om revision af loven skal fremsættes for folketinget i folketingsåret 1969-70.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *justitsministeren* bl. a.: „Lovforslaget er et led i de senere års bestræbelser på at betrygge borgernes retsstilling i deres forhold til forvaltningen. Disse bestræbelser følger forskellige veje. Man søger at udbygge kontrollen med forvaltningen. Jeg skal her blot pege på den vægt, der i de senere års lovgivning er lagt på domstolenes prøvelsesret med hensyn til forvaltningens afgørelse og på indførelsen af ombudsmandsinstitutionen og den senere udvidelse af denne institutions virksomhedsområde. Uanset den betydning, der må tillægges sådanne kontrolordninger, er det endnu vigtigere, at forvaltningsmyndighedernes egen sagsbehandling søges tilrettelagt på en sådan måde, at den indebærer effektive garantier for borgernes retssikkerhed. Reformbestræbelser i denne retning har vel hidtil overvejende haft tilknytning til specielle forvaltningsområder;